

השואל את הפרה פרק שמיני בבא מציעא

ובא מעשה לפני ר' יוסי כו' - תימה למה שאל משמע דמסקא ליה לר' יוסי אי תפיס לשון ראשון או אחרון ובתמורה (דף כה ושס) גבי תמורת עולה ושולמים א"ר יוסי דבריו קיימים והיינו תפוס לשון שניהם ובגמיר פ"ב (דף מ' ושס) ובזבחים (דף ל' ושס)

ובא מעשה לפני ר' יוסי כו' - רישא תנא או כוליה דשוכר או כוליה דמסכר ומיימי מעשה ד'תולקו': ואם אמר לו וכו' - דלכא תרתי ליטני לשנה ולחדשים: יתולקו - דלא ידעינן אי תפוס לשון ראשון או לשון אחרון: אספירא מאה מעי מאה מעי - אס אחד אומר לחבירו "כמה חפץ זה" אמר לו "אספירא מאה מעי" ונתרנו, מאה מעי חייב לו: ואם אמר "מאה מעי אספירא" חייב לו אספירא, תפוס לשון אחרון: פי מפסס - כזה חייבא טעמא לאו משום דלית ליה תפוס לשון אחרון אלא דהאי סלע גדול שהא סוה מאה פרוטות וכו' אמר מאה מעי אספירא הכי חיל מאה פרוטות רשוח שאין שוות אלא סלע, אספירא - סלע מדינה והוא חזי דינר שהוא שמיני שבסלע זורי כדאמרין בהובל (ב"ק י' -) בהתקע לחבירו משלם לו סלע והוא חזי דינר והוא דינר - ז"ל פרוטות שהפרוטת אחד משמנה בלויסר, והוא דינר - סלע מעה כסף שכן ששה פונדיונין ופונדיונין - שיש איסריי הכי י"ב איסריין לחזי דינר, כן לכל איסר מ' פרוטות הכי ז"ל וכו' אמר ליה אספירא מאה מעי סלע שהוא יותר ארבע פרוטות קאמר ליה דסחם ימעות - פרוטות נכחו אי לא פירש ימעות כסף' ואי אפשר לומר דמאה מעוה כסף קאמר שאין לך סלע כזה שאפי' סלע זורי אינו אלא כ"ד מעות: ושמואל אמר - מהני' דתני יתולקו: **בבא נב"ב** **בבא מציעא** - דתני **בבא מציעא** - ואמר לו לא מביתו או קן לי שער חוש זה" וכו' מספקא לן ליה לון תפוס אמרי' העמד מומן על חוקתו ומה שדר בה כבר לא תפקי' תי' (א) ללמח לשון (אחרון) לית לן למיתספ ומה שלח עבר מן המדע: אל יאל יאן יקן לו שכרו העמד חקקע על חוקתה בחוקת בעליה: כולו למשכיר - העמד חקקע בחוקת בעליה: כפוף חרש כולו לשוכר - העמד מומן על חוקתו: **יבול לחזור בו אפילו בפאה אחרונה** - ואע"פ שמשך אינה משיכה דכוליה חד מקח הוא ועד דמשך כוליה לא קני מדי: **רשאו קנס** - כיון דחיל סאה בסלע כל סאה וסאה הוא ליה חד מקח ומשיכה כל אחת קנאה: **הפס משום דתפיס סוף** - ולעולם מספקא ליה לשמואל בלך מדי תפיס איקן בנו כח להולי' מידו, העמד דבר על חוקתו: **ורב נתמן אמר חקקע בחוקת בעליה עומד** - ואפילו זכ בסוף החדש, כולו למשכיר שהספק לא עכשו עולר אלא משחילת החדש עולר, העמד חקקע על חוקתו ומנאל שדר בשל חבירו וליך דלעולו לו שער: **אפי' דאפיך מישר** - ואמר ליה מעיקרא למיירי זהב לחדש משנים עשר זהובים לשה" קאמר רב נתמן כולו למשכיר דטעמא לאו משום דתפוס לשון אחרון הוא אלא ספקי מספקא ליה וספקא שדי ליה אחתילת החדש וקרקע בחוקת בעליה טעמיה: שוכר אומר נסחי - שער (ה) אשנה: כפוף ומונו - (ב) שגירות אינה משחילת אלא לבסוף והוא (סוה) אחרון של שנה: הכי גרסינן דתן ומה האבן בחוף שלשים יום בחוקת שלא נפרדה עד שיביא רחיה שנפרדה **למחר שלשים בחוקת שנפרדה עד שיאמרו לו שלא נפרדה** ובבכורות תני גבי כפור דכתיב ביה (במדבר י"ג) מנן חוש תפרה הלך מסתמח בחוף שלשים יום לא פדלו - אביו הלואי שירע חרש חובו בזמנו וחיבי הבן לפדות עלמו: ומה למחר שלשים - סתמיה פדוי פדלו האב בזמנו: עד שיאמרו - השכינים ידוע לנו שלא פדלך אביך שהוא ליה בשעת מותו וזבי כסן לא שייך למיחני לשון יביא רחיה, דכתיב לא בעל דיט - הוא דאי בעי אמר ליה לייך לא ישיבאל אלא לכהן אחר' ולהכי תני 'עד שיאמרו לו', ומשאימרו לו המטה מוטלת עליו שיפדה הוא עלמו: לא לריכא שפכבו לדין כיומא דמשלם ומניה - והוא אומר לו 'נתחיו בבקר': שכיר

ובא מעשה לפני ר' יוסי ואמרו יהלוקו את חדש העיבור:
גמ' מעשה לסתור חסורי מחסרא והכי קתני
ואם אמר לו בשנים עשר זהובים לשנה מדינר זהב לחדש יתולקו ומעשה נמי
בציפורי באחד ששכר מרחץ מחבירו בשנים עשר זהובים לשנה מדינר זהב לחדש ובא מעשה לפני ר' יוסי רבן שמעון ב"ג ולפני ר' יוסי ואמרו יתולקו את חדש העיבור אמר ר' יוסי
אי הוא התם הוה ידובנא ליה כוליה למשכיר, מאי קא משמע לן תפוס לשון אחרון - הא אמר רב תדא זימנא דאמר רב הונא אמרי בי רב אספירא מאה מעי מאה מעי מאה מעי - אספירא - אספירא - אי מהתם הוה אמינא פרושי קא מפרש קמשמע לן שמעון אמר בבא מציעא חדש עסקינן אבל בא בתחלת חדש כוליה למשכיר בא בסוף חדש כוליה לשוכר, מי אמר שמואל לא אמרינן תפוס לשון אחרון והא רב ושמואל דאמרי תרויהו "כור בשלשים אני מוכר לך" יבול לחזור בו אפילו בפאה אחרונה, כור בשלשים סאה בסלע אני מוכר לך ראשון ראשון קנייה התם מעמא מאי משום דרופים, הובא נמי קא תפיס ר' יוסי אמר יקרקע בחוקת בעליה קיימת, מאי קמיל תפוס לשון אחרון היינו דרבי יוחנן דאפיך מישר בעו מיניה מרבי ינאי שוכר אבן נתתי ומשכיר אומר לא נשלתי על מי להביא ראיה ואימתי: אי בתוך זמנו תנינא, לא אחר זמנו תנינא רתנן (א) מת האב: בחוף שלשים יום בחוקת שלא נפרדה עד שיביא ראיה שנפרדה, לו שלא נפרדה, לא צריכא ביומא דמשלם זמניה, מי עביד איניש דפרע ביומא דמשלם זמניה לא לאמר להו ר' יוחנן תניתיה שכיר

ובא מעשה לפני ר' יוסי כו' - תימה למה שאל משמע דמסקא ליה לר' יוסי אי תפיס לשון ראשון או אחרון ובתמורה (דף כה ושס) גבי תמורת עולה ושולמים א"ר יוסי דבריו קיימים והיינו תפוס לשון שניהם ובגמיר פ"ב (דף מ' ושס) ובזבחים (דף ל' ושס)

הגרות הגר"א
[א] גמ' דתמן מה כו' - יב' גירסא כרי"ף ור"ל' דתנא כל ל' יום בחוקת שלא נתן עד שיביא רחיה שנתן לאחר ל' יום בחוקת שנתן עד כו' - וקאי אשכירות ומה שהוא על ל' יום ומה שהיה בריבוי ימי' וכו' בחוקת הגירסא ודעת חס' וס' ספק דכ"ב (ועמ"ש רבינו בחיי"ט) כ"ד סוף סוף (י) [ב] חילוקי' בחוקת: ר"ל' פול כ"ב אכל חילוקי' כו' כ"ה כהן דתוך זמנו או חקקע ל' שכן אינו יכול להולי' אף כהנ"ג:

ובא מעשה לפני ר' יוסי ואמרו יהלוקו את חדש העיבור:
גמ' מעשה לסתור חסורי מחסרא והכי קתני
ואם אמר לו בשנים עשר זהובים לשנה מדינר זהב לחדש יתולקו ומעשה נמי
בציפורי באחד ששכר מרחץ מחבירו בשנים עשר זהובים לשנה מדינר זהב לחדש ובא מעשה לפני ר' יוסי רבן שמעון ב"ג ולפני ר' יוסי ואמרו יתולקו את חדש העיבור אמר ר' יוסי
אי הוא התם הוה ידובנא ליה כוליה למשכיר, מאי קא משמע לן תפוס לשון אחרון - הא אמר רב תדא זימנא דאמר רב הונא אמרי בי רב אספירא מאה מעי מאה מעי מאה מעי - אספירא - אספירא - אי מהתם הוה אמינא פרושי קא מפרש קמשמע לן שמעון אמר בבא מציעא חדש עסקינן אבל בא בתחלת חדש כוליה למשכיר בא בסוף חדש כוליה לשוכר, מי אמר שמואל לא אמרינן תפוס לשון אחרון והא רב ושמואל דאמרי תרויהו "כור בשלשים אני מוכר לך" יבול לחזור בו אפילו בפאה אחרונה, כור בשלשים סאה בסלע אני מוכר לך ראשון ראשון קנייה התם מעמא מאי משום דרופים, הובא נמי קא תפיס ר' יוסי אמר יקרקע בחוקת בעליה קיימת, מאי קמיל תפוס לשון אחרון היינו דרבי יוחנן דאפיך מישר בעו מיניה מרבי ינאי שוכר אבן נתתי ומשכיר אומר לא נשלתי על מי להביא ראיה ואימתי: אי בתוך זמנו תנינא, לא אחר זמנו תנינא רתנן (א) מת האב: בחוף שלשים יום בחוקת שלא נפרדה עד שיביא ראיה שנפרדה, לו שלא נפרדה, לא צריכא ביומא דמשלם זמניה, מי עביד איניש דפרע ביומא דמשלם זמניה לא לאמר להו ר' יוחנן תניתיה שכיר

הגרות הגר"א
[א] גמ' דתמן מה כו' - יב' גירסא כרי"ף ור"ל' דתנא כל ל' יום בחוקת שלא נתן עד שיביא רחיה שנתן לאחר ל' יום בחוקת שנתן עד כו' - וקאי אשכירות ומה שהוא על ל' יום ומה שהיה בריבוי ימי' וכו' בחוקת הגירסא ודעת חס' וס' ספק דכ"ב (ועמ"ש רבינו בחיי"ט) כ"ד סוף סוף (י) [ב] חילוקי' בחוקת: ר"ל' פול כ"ב אכל חילוקי' כו' כ"ה כהן דתוך זמנו או חקקע ל' שכן אינו יכול להולי' אף כהנ"ג:

מספקא ליה ומשום דקרקע בחוקת בעליה קיימת או למשכיר ואפי' אפיך מישך כדאמר רב נתמן ורבינו שמואל פי' דפרק ביה טור בע"פ או מהתם דמרחץ ה"א פרושי קמפרש שהספק היה וקאמר י"ב דיגריס לשנה אם היא פשוטה ודינר זהב לחדש אם היא מעוברת ולכן כולו למשכיר ולא משום תפוס לשון אחרון והשתא לא הוי פרושי קא מפרש כהיא דתסם דלעיל דתסם הוי כדפי' ר"י ותו הוה דמרחץ אין לריך דהות משום דפרושי קמפרש דבלאו הכי איכא למידחי דטעמא הוי משום דקרקע בחוקת בעליה עומד ואפילו אפיך מישך וכדפירש ר"י יוחא. אלא דכפ' ביה טור אינו מיושב לשון אי מההיא דמשמע דקאי אמרחץ והרכה יש כיוולא בזה בגמרא ולפירושו רבינו שמואל אינו מיושב בשמעתי' אי מההיא ולפירושו הקונט' אינו מיושב שם אם לא תפס שם כפי' רבינו שמואל וכן כפירושו הקונט' וי"ל דל"ג אי מההיא אלא גרס מהו דמיחא ותו לא ויחא טפי: **בחוקת** שלא נפרדה - וא"ת לאבני דאמר דפרק השותפים (ב"ב דף ה' ושס' ד"ה ובה) עביד איניש דפרע בנו זמניה אמאי הוי בחוקת שלא נפרדה וי"ל דהתם הוי טעמא כי היכי דלא לטרוך והא לא שייך דפרדון הבן שיכול ליתן לאויה כסן שיראה אכל קשה דאי' הכי מיימי הכא מיניה רחיה לשוכר דשיך טעמא דלא לטרוך אלא יש לומר דלהכי הוי בחוקת שלא נפרדה לפי שירא שימות הבן או יתעלבו המעות תוך שלשים דאין בט פדוי כדאמר רבא דפרק י' כפור (בכורות דף מ"ט ושס) ושוכר נמי ירא להקדים השכר פן יפול הבית [ב] או יפול ביתו של משכיר עלמו ויוליט דאמר ליה לא עדיפת מנאי כדאמרין לעיל (דף קא): נקטת

מספקא ליה ומשום דקרקע בחוקת בעליה קיימת או למשכיר ואפי' אפיך מישך כדאמר רב נתמן ורבינו שמואל פי' דפרק ביה טור בע"פ או מהתם דמרחץ ה"א פרושי קמפרש שהספק היה וקאמר י"ב דיגריס לשנה אם היא פשוטה ודינר זהב לחדש אם היא מעוברת ולכן כולו למשכיר ולא משום תפוס לשון אחרון והשתא לא הוי פרושי קא מפרש כהיא דתסם דלעיל דתסם הוי כדפי' ר"י ותו הוה דמרחץ אין לריך דהות משום דפרושי קמפרש דבלאו הכי איכא למידחי דטעמא הוי משום דקרקע בחוקת בעליה עומד ואפילו אפיך מישך וכדפירש ר"י יוחא. אלא דכפ' ביה טור אינו מיושב לשון אי מההיא דמשמע דקאי אמרחץ והרכה יש כיוולא בזה בגמרא ולפירושו רבינו שמואל אינו מיושב בשמעתי' אי מההיא ולפירושו הקונט' אינו מיושב שם אם לא תפס שם כפי' רבינו שמואל וכן כפירושו הקונט' וי"ל דל"ג אי מההיא אלא גרס מהו דמיחא ותו לא ויחא טפי: **בחוקת** שלא נפרדה - וא"ת לאבני דאמר דפרק השותפים (ב"ב דף ה' ושס' ד"ה ובה) עביד איניש דפרע בנו זמניה אמאי הוי בחוקת שלא נפרדה וי"ל דהתם הוי טעמא כי היכי דלא לטרוך והא לא שייך דפרדון הבן שיכול ליתן לאויה כסן שיראה אכל קשה דאי' הכי מיימי הכא מיניה רחיה לשוכר דשיך טעמא דלא לטרוך אלא יש לומר דלהכי הוי בחוקת שלא נפרדה לפי שירא שימות הבן או יתעלבו המעות תוך שלשים דאין בט פדוי כדאמר רבא דפרק י' כפור (בכורות דף מ"ט ושס) ושוכר נמי ירא להקדים השכר פן יפול הבית [ב] או יפול ביתו של משכיר עלמו ויוליט דאמר ליה לא עדיפת מנאי כדאמרין לעיל (דף קא): נקטת

מספקא ליה ומשום דקרקע בחוקת בעליה קיימת או למשכיר ואפי' אפיך מישך כדאמר רב נתמן ורבינו שמואל פי' דפרק ביה טור בע"פ או מהתם דמרחץ ה"א פרושי קמפרש שהספק היה וקאמר י"ב דיגריס לשנה אם היא פשוטה ודינר זהב לחדש אם היא מעוברת ולכן כולו למשכיר ולא משום תפוס לשון אחרון והשתא לא הוי פרושי קא מפרש כהיא דתסם דלעיל דתסם הוי כדפי' ר"י ותו הוה דמרחץ אין לריך דהות משום דפרושי קמפרש דבלאו הכי איכא למידחי דטעמא הוי משום דקרקע בחוקת בעליה עומד ואפילו אפיך מישך וכדפירש ר"י יוחא. אלא דכפ' ביה טור אינו מיושב לשון אי מההיא דמשמע דקאי אמרחץ והרכה יש כיוולא בזה בגמרא ולפירושו רבינו שמואל אינו מיושב בשמעתי' אי מההיא ולפירושו הקונט' אינו מיושב שם אם לא תפס שם כפי' רבינו שמואל וכן כפירושו הקונט' וי"ל דל"ג אי מההיא אלא גרס מהו דמיחא ותו לא ויחא טפי: **בחוקת** שלא נפרדה - וא"ת לאבני דאמר דפרק השותפים (ב"ב דף ה' ושס' ד"ה ובה) עביד איניש דפרע בנו זמניה אמאי הוי בחוקת שלא נפרדה וי"ל דהתם הוי טעמא כי היכי דלא לטרוך והא לא שייך דפרדון הבן שיכול ליתן לאויה כסן שיראה אכל קשה דאי' הכי מיימי הכא מיניה רחיה לשוכר דשיך טעמא דלא לטרוך אלא יש לומר דלהכי הוי בחוקת שלא נפרדה לפי שירא שימות הבן או יתעלבו המעות תוך שלשים דאין בט פדוי כדאמר רבא דפרק י' כפור (בכורות דף מ"ט ושס) ושוכר נמי ירא להקדים השכר פן יפול הבית [ב] או יפול ביתו של משכיר עלמו ויוליט דאמר ליה לא עדיפת מנאי כדאמרין לעיל (דף קא): נקטת

מספקא ליה ומשום דקרקע בחוקת בעליה קיימת או למשכיר ואפי' אפיך מישך כדאמר רב נתמן ורבינו שמואל פי' דפרק ביה טור בע"פ או מהתם דמרחץ ה"א פרושי קמפרש שהספק היה וקאמר י"ב דיגריס לשנה אם היא פשוטה ודינר זהב לחדש אם היא מעוברת ולכן כולו למשכיר ולא משום תפוס לשון אחרון והשתא לא הוי פרושי קא מפרש כהיא דתסם דלעיל דתסם הוי כדפי' ר"י ותו הוה דמרחץ אין לריך דהות משום דפרושי קמפרש דבלאו הכי איכא למידחי דטעמא הוי משום דקרקע בחוקת בעליה עומד ואפילו אפיך מישך וכדפירש ר"י יוחא. אלא דכפ' ביה טור אינו מיושב לשון אי מההיא דמשמע דקאי אמרחץ והרכה יש כיוולא בזה בגמרא ולפירושו רבינו שמואל אינו מיושב בשמעתי' אי מההיא ולפירושו הקונט' אינו מיושב שם אם לא תפס שם כפי' רבינו שמואל וכן כפירושו הקונט' וי"ל דל"ג אי מההיא אלא גרס מהו דמיחא ותו לא ויחא טפי: **בחוקת** שלא נפרדה - וא"ת לאבני דאמר דפרק השותפים (ב"ב דף ה' ושס' ד"ה ובה) עביד איניש דפרע בנו זמניה אמאי הוי בחוקת שלא נפרדה וי"ל דהתם הוי טעמא כי היכי דלא לטרוך והא לא שייך דפרדון הבן שיכול ליתן לאויה כסן שיראה אכל קשה דאי' הכי מיימי הכא מיניה רחיה לשוכר דשיך טעמא דלא לטרוך אלא יש לומר דלהכי הוי בחוקת שלא נפרדה לפי שירא שימות הבן או יתעלבו המעות תוך שלשים דאין בט פדוי כדאמר רבא דפרק י' כפור (בכורות דף מ"ט ושס) ושוכר נמי ירא להקדים השכר פן יפול הבית [ב] או יפול ביתו של משכיר עלמו ויוליט דאמר ליה לא עדיפת מנאי כדאמרין לעיל (דף קא): נקטת

מספקא ליה ומשום דקרקע בחוקת בעליה קיימת או למשכיר ואפי' אפיך מישך כדאמר רב נתמן ורבינו שמואל פי' דפרק ביה טור בע"פ או מהתם דמרחץ ה"א פרושי קמפרש שהספק היה וקאמר י"ב דיגריס לשנה אם היא פשוטה ודינר זהב לחדש אם היא מעוברת ולכן כולו למשכיר ולא משום תפוס לשון אחרון והשתא לא הוי פרושי קא מפרש כהיא דתסם דלעיל דתסם הוי כדפי' ר"י ותו הוה דמרחץ אין לריך דהות משום דפרושי קמפרש דבלאו הכי איכא למידחי דטעמא הוי משום דקרקע בחוקת בעליה עומד ואפילו אפיך מישך וכדפירש ר"י יוחא. אלא דכפ' ביה טור אינו מיושב לשון אי מההיא דמשמע דקאי אמרחץ והרכה יש כיוולא בזה בגמרא ולפירושו רבינו שמואל אינו מיושב בשמעתי' אי מההיא ולפירושו הקונט' אינו מיושב שם אם לא תפס שם כפי' רבינו שמואל וכן כפירושו הקונט' וי"ל דל"ג אי מההיא אלא גרס מהו דמיחא ותו לא ויחא טפי: **בחוקת** שלא נפרדה - וא"ת לאבני דאמר דפרק השותפים (ב"ב דף ה' ושס' ד"ה ובה) עביד איניש דפרע בנו זמניה אמאי הוי בחוקת שלא נפרדה וי"ל דהתם הוי טעמא כי היכי דלא לטרוך והא לא שייך דפרדון הבן שיכול ליתן לאויה כסן שיראה אכל קשה דאי' הכי מיימי הכא מיניה רחיה לשוכר דשיך טעמא דלא לטרוך אלא יש לומר דלהכי הוי בחוקת שלא נפרדה לפי שירא שימות הבן או יתעלבו המעות תוך שלשים דאין בט פדוי כדאמר רבא דפרק י' כפור (בכורות דף מ"ט ושס) ושוכר נמי ירא להקדים השכר פן יפול הבית [ב] או יפול ביתו של משכיר עלמו ויוליט דאמר ליה לא עדיפת מנאי כדאמרין לעיל (דף קא): נקטת

מספקא ליה ומשום דקרקע בחוקת בעליה קיימת או למשכיר ואפי' אפיך מישך כדאמר רב נתמן ורבינו שמואל פי' דפרק ביה טור בע"פ או מהתם דמרחץ ה"א פרושי קמפרש שהספק היה וקאמר י"ב דיגריס לשנה אם היא פשוטה ודינר זהב לחדש אם היא מעוברת ולכן כולו למשכיר ולא משום תפוס לשון אחרון והשתא לא הוי פרושי קא מפרש כהיא דתסם דלעיל דתסם הוי כדפי' ר"י ותו הוה דמרחץ אין לריך דהות משום דפרושי קמפרש דבלאו הכי איכא למידחי דטעמא הוי משום דקרקע בחוקת בעליה עומד ואפילו אפיך מישך וכדפירש ר"י יוחא. אלא דכפ' ביה טור אינו מיושב לשון אי מההיא דמשמע דקאי אמרחץ והרכה יש כיוולא בזה בגמרא ולפירושו רבינו שמואל אינו מיושב בשמעתי' אי מההיא ולפירושו הקונט' אינו מיושב שם אם לא תפס שם כפי' רבינו שמואל וכן כפירושו הקונט' וי"ל דל"ג אי מההיא אלא גרס מהו דמיחא ותו לא ויחא טפי: **בחוקת** שלא נפרדה - וא"ת לאבני דאמר דפרק השותפים (ב"ב דף ה' ושס' ד"ה ובה) עביד איניש דפרע בנו זמניה אמאי הוי בחוקת שלא נפרדה וי"ל דהתם הוי טעמא כי היכי דלא לטרוך והא לא שייך דפרדון הבן שיכול ליתן לאויה כסן שיראה אכל קשה דאי' הכי מיימי הכא מיניה רחיה לשוכר דשיך טעמא דלא לטרוך אלא יש לומר דלהכי הוי בחוקת שלא נפרדה לפי שירא שימות הבן או יתעלבו המעות תוך שלשים דאין בט פדוי כדאמר רבא דפרק י' כפור (בכורות דף מ"ט ושס) ושוכר נמי ירא להקדים השכר פן יפול הבית [ב] או יפול ביתו של משכיר עלמו ויוליט דאמר ליה לא עדיפת מנאי כדאמרין לעיל (דף קא): נקטת